

De schelp.

Ik had ooit bezit van haar genomen, zoals zij van mij. Al heel lang geleden. Na onze eerste ontmoeting waren we gewoon bij elkaar gebleven. Maar ons lijfelijk bezit zou verdwijnen, op den duur. Nu zat ik naast haar te herinneren. Het was een warme zomer, die matig werd bestreden door zacht zoemende airco's. De kamer was bijna gezellig, maar niet eigen. Ik was slechts een bezoeker, die 's avonds weer de eenzaamheid opzocht. Zij was slechts een bezoeker op weg naar ooit.

Er werd zacht vragend op de deur geklopt en zonder op een antwoord te wachten kwam een wat oudere dame de kamer binnen. "Ik kom Liesbeth verzorgen." Ik knikte en zuchtte, want ik had nog wat langer van het moment willen genieten. "Wilt u erbij blijven?" Dat wilde ik. De dame begon vakkundig maar zachtaardig mijn Liesbeth uit te kleden. "Misschien wilt u me even helpen?" Ik stond op en hielp, onhandig, maar zo liefdevol als ik kon. Haar broze lijf was nog steeds mooi, ondanks de tekenen van veroudering. Haar ogen glinsterden nog, zoals in mijn herinnering. We wasten haar prachtige rimpels. Ik deed het meest intieme deel: haar gezicht. Ze glimlachte naar me. Een vermoeide glimlach. Ik depte haar voorhoofd droog. Haar wangen en voorzichtig haar oogleden. "O, je bent nog niet droog achter je oren!", grapte ik. In mijn ogen had ze nog steeds iets kinderlijks, ondeugends. De dame glimlachte ook. Verlegen haast, omdat ze beseftte getuige te zijn van een intiem moment. Buiten klonk een sirene. Ver weg. Ik waste voorzichtig haar nu slappe, maar eens zo volle borsten. Tilde ze voorzichtig één voor één op ter inspectie op smet-plekken. Belangrijk, want ondanks de airco was het toch warm. Samen met de dame droogde ik voorzichtig het broze perkament. "Ik pak even een schoon nachthemd," zei de dame, terwijl ze naar de kast liep. Liesbeth probeerde iets te zeggen. Ik begreep haar. "Mogen we even alleen zijn?" De dame keek om en begreep. "U kunt het verder alleen?" Ik knikte, Liesbeth knipperde bevestigend met haar ogen. De dame ging. Mijn lief stuurde me met een ondeugende blik in haar ogen naar de deur. Ik deed deze op slot. Het ziekenhuisbed stond nog in de hoge stand voor de

verzorging. Ik liet het zakken om gemakkelijk naast mijn lief te kunnen gaan liggen. Ze keek me aan. “Bloot...” fluisterde ze. Ik begreep, twijfelde niet, kleedde me helemaal uit. Even later lagen we tegen elkaar aan, zoals we zo vaak gelegen hadden. Haar hoofd rustte op mijn schouder. Ze keek me vragend aan: “Net als toen, weet je nog?” Ik wist nog. Ze zuchtte. Ze wilde het nog eens horen.

“Je was toen zwanger van ons eerste meisje...”, begon ik. Ze sloot haar ogen en ademde rustig. Dat wilde ze. Ik vertelde zachtjes verder: “We waren zielsgelukkig. Op een zinderende hete dag als vandaag reden we naar het strand. De lucht was niet eens helder blauw, eerder blauwwit, zoals vaak op van die hete zomerdagen. De hitte deed de lucht trillen. In de verte leek een fiets de weg niet te raken door de luchtspiegeling.” Mijn lief knipperde met haar ogen, alsof het licht van de zon in haar gedachten haar verblindde. “Een Fata Morgana...”, fluisterde ze. “We hadden de raampjes van onze oude Ford open, want die had geen airco.” Het was net of ze sliep, maar de pauze opende haar ogen. Snel vervolgde ik mijn terugblik: “De speciale zoetige droge geur van de oogst kwam overweldigend binnen. De boeren waren aan het oogsten. Grote machines; combines, waarop in grote letters ‘New Holland’ stond, spuugden het graan in de meerrijdende bakken, getrokken door enorme tractoren. Ze gleden langzaam over de akker met grote stofwolken achter zich. Het zou kunnen gaan onwederen, dus er was haast geboden om alles op tijd binnen te krijgen. Boven de akker stond een roofvogel te bidden tot de stofwolk zou optrekken en de muizen zich niet meer zouden kunnen verstoppen onder de lange korenaren.” Ik kreeg een droge keel. Gelukkig kon ik, zonder haar rust te verstoren, net bij het bekertje water, dat naast het bed op het nachtkastje stond. Na een slokje schraapte ik mijn keel. Liesbeth bewoog, alsof ze aandrong op de rest van het verhaal. “Bij het strand moesten we zoeken voor een plekje. Uiteindelijk liepen we met onze strandtassen vol handdoeken en lekkers over het hete strand. Jij had je dunne jurkje uitgedaan. Je felgekleurde bikini verborg je zwangerschap niet, zoals anderen het in die tijd wel deden

middels verhullende badpakken. Ik liep trots naast je in mijn saaie blauwe zwembroek. En iedereen keek naar je. Velen keken afkeurend.” Ik zuchtte, zag het weer voor me. “Het viel ons op, dat het een bende was op het strand. Veel herrie, de mensen zaten hutje mutje op elkaar en daartussen lag allerlei zwerfvuil. Chips-zakjes, luiers, flessen, lege blikjes, oud brood, geschreeuw. We liepen verder, op zoek naar rust, respect en reinheid.” Ik nam weer een slokje, “Uiteindelijk vonden we die...” Liesbeth kreeg een glimlach op haar gezicht. “Geen troep, geen herrie en veel minder drukte!” De glimlach bleef. “We legden onze handdoeken neer op een mooie plek, juist tegen de duinrand aan en ik groef een kuil in het hete zand voor je zwangere buik. Toen wees jij met een ondeugend lachje opzij. Toen zag ik pas, dat we op het naaktstrand waren beland! Ik wilde al opstaan toen jij je bikini gewoon uit deed, alsof het de gewoonste zaak van de wereld was.” Ik glimlachte nu ook. “Je liet mij daardoor geen keus!” De herinnering liet even een stilte vallen. “Je ging, haast provocerend, eerst met je hoofd op een opgevouwen handdoek als kussen pontificaal met je buik omhoog liggen en vroeg me je in te smeren, vooral de gebieden waar nooit zon kwam. Je borsten, zich vullend voor de taak, die hen te wachten stond, waren groot, geaderd en stevig. De enorme tepelhoven diepbruin. Over je buik liep vanaf je als een amandel op een gevulde koek omhoog stekende navel een verticale donkere streep omlaag. Waarschijnlijk ging je bewust zo liggen, om mij te pesten, maar het kon me opeens niks meer schelen!” De terugblik liet me zelfs op dat ziekenhuisbed in het hospice niet onberoerd. En dat voor een oude man als ik! ”Ik had om me heen gekeken, maar niemand had mijn staat van opwindning opgemerkt. “Ik ging voor de zekerheid maar op mijn buik liggen. Jij smeerde mij in, heel teder. Je besteedde vooral veel aandacht aan mijn bleke billen. Die zouden volgens jou anders snel verbranden.” Ze deed even haar ogen open met weer even die glinstering van toen. “Later ging jij op je buik liggen met ons kindje in de kuil. Uiteindelijk durfde ik ook op mijn rug te gaan liggen. Maar niet voor lang, want jij begon mij, zacht masserend, in te smeren met

zonnebrand. Daarop vluchtte ik de koele zee in, jou schaterend achterlatend!” Ik nam weer een slokje, alsof ik weer de droge mond kreeg van toen. “Pestkop!”, fluisterde ik, net als toen, zachtjes in haar oor, maar ik was haar eeuwig dankbaar voor deze mooie herinneringen. Onze hemel ligt niet in de toekomst, maar in dat verleden. Even lagen we stil. Buiten ging de wereld verder. Liesbeth leek nu echt in slaap gevallen. Ze ademde rustig. Toch ging ik verder met mijn verhaal: “Jij kwam niet veel later achter me aan en we speelden in het water als jonge honden. Het koele water op onze naakte lijven voelde geweldig!” Ik sloot ook even mijn ogen met die herinnering: “We gingen verder de zee in tot we nog net konden staan en bedreven de liefde.” Even veranderde haar ademhaling; ze werd nu toch even wakker. Ze kneep in mijn hand en fluisterde: “Schelp...” Ik begreep haar, zoals we elkaar altijd begrepen hadden. Ik had voor haar toen op de terugweg bij een souvenirwinkeltje een grote schelp gekocht, zodat ze, wanneer ze die aan haar oor zette, de branding zou kunnen horen ruisen. “Morgen neem ik hem mee!”, beloofde ik. Er zou geen morgen komen. Ze stierf in mijn armen aan het strand. De schelp heb ik de volgende morgen naast haar op haar kussen in de kist gelegd, zodat ze het geruis van de zee voor eeuwig zou kunnen horen.